

PRAG 4

Întoarcerea De Nicăieri

Există călătorii care încep cu o plecare.

Și altele care încep cu o pierdere.

Aceasta aparține celei de-a doua categorii.

Multă vreme am crezut că întoarcerea este o chestiune geografică.

Să părăsești un loc.

Să străbați o distanță.

Să te întorci la punctul de plecare.

Era o definiție simplă.

Comodă.

Și greșită.

Cu trecerea anilor am descoperit că unele întoarceri nu duc în niciun loc vizibil.

Pentru că locul de atins nu mai există.

Ori nu a existat niciodată.

Ori ne-am schimbat prea mult ca să îl mai putem recunoaște.

Și totuși nevoia de a ne întoarce rămâne.

Este una dintre cele mai profunde nostalgii ale ființei umane.

Vrem să ne întoarcem la vremea când lucrurile păreau mai simple.

Mai clare.

Mai ordonate.

Vrem să ne întoarcem la oamenii pe care i-am pierdut.

La ocaziile ratate.

La deciziile neluate.

La momentele în care viața părea încă deschisă tuturor posibilităților.

Dar timpul nu restituie nimic.

Nu este meseria lui.

Timpul transformă.

Niciodată nu restituie.

Au fost ani în care am urmărit întoarceri imposibile.

O făceam fără să îmi dau seama.

Încercam să recuperez versiuni anterioare ale mele.

Tânărul.

Profesionistul.

Fiul.

Bărbatul convins că știe unde se îndreaptă.

Fiecare încercare se sfârșea în același fel.

Cu o dezamăgire.

Pentru că acea persoană nu mai exista.

Și era drept așa.

Într-o dimineață am înțeles un lucru care mi-a schimbat modul de a privi trecutul.

Nu doream cu adevărat să mă întorc înapoi.

Doream să recuperez o senzație.

O siguranță.

O familiaritate.

O versiune a lumii în care întrebările păreau mai puține decât răspunsurile.

Dar viața nu oferă călătorii în timp.

Oferă doar transformări.

Atunci am început să privesc înotarea în mod diferit.

Nu ca pe o mișcare spre ceea ce fusesem.

Ci ca pe o apropiere de ceea ce devenisem.

Diferența este enormă.

Când încercăm să ne întoarcem înapoi, luptăm împotriva timpului.

Când acceptăm să mergem înainte, începem în sfârșit să îl înțelegem.

Mulți oameni își petrec existența căutând o casă.

Cred că este un loc.

Un oraș.

O stradă.

O națiune.

Apoi vine ziua în care descoperă că o casă este o stare a sufletului.

Și că nicio coordonată geografică nu o poate garanta.

De-a lungul vieții mele am străbătut multe țări.

Multe culturi.

Multe limbi.

De fiecare dată lăsam ceva.

De fiecare dată culegeam altceva.

Fără să îmi dau seama, deveneam o arhivă vie de experiențe.

Un mozaic alcătuit din locuri diferite.

La un moment dat am încetat să mă întreb:

„Unde aparțin?”

Și am început să mă întreb:

„Ce port cu mine?”

A doua întrebare era mult mai utilă.

Pentru că apartenențele se schimbă.

Granițele se schimbă.

Hărțile se schimbă.

Ceea ce purtăm înăuntru, în schimb, continuă să călătorească.

Îmi amintesc unele nopți în care senzația de dezorientare era mai puternică decât de obicei.

Nopți în care totul părea îndepărtat.

Oamenii.

Locurile.

Certitudinile.

Chiar și eu însumi.

În acele momente ieșea la iveală ispita cea mai veche.

Să mă întorc înapoi.

Să anulez.

Să restaurez.

Să reîncep dintr-un punct anterior.

Dar de fiecare dată realitatea îmi arăta același adevăr.

Nu există un punct anterior.

Există doar punctul actual.

Și alegerea a ceea ce faci cu el.

Cu timpul am învățat să consider trecutul nu ca pe o destinație ci ca pe o bibliotecă.

Un loc de vizitat.

Nu de locuit.

Pentru că cine trăiește în trecut încetează
încet să locuiască în prezent.

Iar fără prezent nu există viitor.

Oamenii pe care i-am iubit.

Orașele pe care le-am străbătut.

Ocaziile pe care le-am pierdut.

Succesele.

Înfrângerile.

Totul continua să existe.

Dar într-o formă diferită.

Ca niște pagini deja scrise.

De recitit.

Nu de rescris.

A fost o eliberare.

Pentru că am încetat în sfârșit să caut ceea ce
nu putea fi recuperat.

Și am început să investesc energie în ceea ce
încă putea fi construit.

În mod paradoxal, tocmai în acel moment
trecutul a încetat să mă urmărească.

Când am încetat să îl tratez ca pe o destinație.

S-a întâmplat ceva asemănător cu oamenii.

Mulți ieșiseră din viața mea.

Unii din alegere.

Alții din necesitate.

Alții pur și simplu prin lucrarea timpului.

La început interpretam acele absențe ca pe niște pierderi.

Apoi am înțeles că unele prezențe continuau să existe în moduri diferite.

În lecțiile lăsate.

În amintiri.

În comportamente.

În deciziile care continuau să mă influențeze.

Și aceasta era o întoarcere.

Nu a oamenilor.

A semnificației lor.

Poate maturitatea constă tocmai în asta.

A înțelege că nimic nu se întoarce în forma originară.

Dar aproape totul poate continua să trăiască într-o formă nouă.

La sfârșit am încetat să caut drumul de întoarcere.

Pentru că am înțeles ceva ce nicio hartă nu arătase vreodată.

Nu mă întorceam de nicăieri.

Soseam.

Soseam la o versiune a mea construită din toate plecările, toate pierderile, toate întâlnirile și toate transformările.

Și atunci paradoxul s-a rezolvat.

Întoarcerea pe care o căutasem ani la rând nu ducea în trecut.

Ducea spre mine.

De aceea titlul acestui prag este exact.

Nu pentru că nu ar fi existat o destinație.

Ci pentru că destinația nu avea o adresă.

Era un loc fără geografie.

Fără granițe.

Fără coordonate.

Un loc pe care îl străbătusem toată viața fără să îl recunosc.

Întoarcerea de nicăieri.

Întoarcerea spre ceea ce devenisem.